

Učenci 5. d razreda so v okviru šolske sheme razmišljali o odnosu ljudi do hrane (sadja in zelenjave). Svoja razmišljanja so preselili v domišljijo.

AVOKADO V PRETEKLOSTI	1
AVOKADO V PRETEKLOSTI	2
ČUDEŽNO JABOLKO	3
HRUŠKA BUŠKA REŠI VSO SADJE	3
KAKI POTUJE PO SLOVENSKIH MUZEJIH	4
LUBENIČINA DRUŽINA PRIHAJA V SLOVENIJO	5
MAMA POMARANČA	5
MAMA POMARANČA in NJENI IZGUBLJENČKI	6
AVOKADO V PRETEKLOSTI	7
PUSTOLOVŠČINA ANE BANANE IN PAPRIKE MAPRIKE	8
VOJNA SADJA IN ZELENJAVE	9
ZMAGOVALNA POMARANČA	10

AVOKADO V PRETEKLOSTI

Avokado, ki mu je bilo ime Avomado je imel starejšega brata Mokadota, ki je bil znanstvenik, ena od mnogih naprav je bil časovni stroj.

Avomado je želel potovati v preteklost. Vprašal je brata, če sme uporabiti časovni stroj. Brat mu je dovolil. Vprašal ga jev katero zgodovinsko obdobje želi potovati. Odgovoril mu je, da v prazgodovino. Mokado je rekel, da mora biti točno čez uro in pol na istem mestu kot takrat, ko je prispel v preteklost.

In tako je Avomado potoval v preteklost. Ko je prišel je videl jamsko sadje. Hitro se je skrila za skalo. Jamska pomaranča je videla, Avomadota. Odšla je pogledat kdo se skriva. Videla je avokado vprašala ga je kdo je? Odgovoril je jaz sem avokado, ime mi je pa Avomado. Jaz sem pa pomaranča ime mi je Ponaranča. Ponaranča ga je vprašala od kod si, in kako si prišel sem? Odgovoril ji je, da je iz moderne dobe in, da je sem prišel s časovno strojem. Avomado je vprašal, če mu lahko razkaže jamo. Po uri in pol zabavanja je Avomado rekel, da se mora vrniti v moderno dobo vprašal je Ponarančo, če bi odšla zraven. Pritrdila je. Prišla sta v sedanjost.

Mavokado ji je še malo razkazal sedanjost nato sta se še igrala.

Ponaranča je morala iti nazaj v preteklost z Mavokadom sta se poslovila. Dogovorila sta se, da se bosta še kdaj videla in res sta se.

Tinkara Škruba 5. d

AVOKADO V PRETEKLOSTI

Bil je lep sončen dan in avokadka po imenu Mateja se je ravno gugala na gugalnici, ko je do nje pritekel brat, ki je nor znanstvenik.

Bratu je bilo ime Miha. Sestrici je povedal, da je izumil časovni stroj, s katerim lahko odpotuje v prazgodovino. Matejo je prosil, če lahko gre ona v preteklost in ona je seveda privolila. Ko sta vstopila v sobo, ju je tam pričakal velikanski stroj. Mateja ga je nekaj časa le, nato pa je dejala: No, končajmo že s tem.

Miha jo je opazovala, poslal v preteklost in med potovanjem je videla čudne vzorce. Ko je prispela na prazgodovinsko postajo, je najprej zagledala neke čudne ljudi, podobne opicam, ki so ravno jedli pečeno srno. Mateja se jih je prav ustrašila.

Najprej se je nekaj dni le skrivala, nato pa se je le odločila, da malo razišče. Ko si je ravno ogledovala ognjišče, je do nje prišla pomaranča. Mateja se ji je predstavila, a jo je pomaranča komaj kaj razumela. Rekla je: Jaz biti pomuoranžnogradita. Mateja jo je le čudno pogledala in pomislila: Tako so verjetno včasih rekli pomarančam.

S pomarančo (pomuoranžnogradito) je postala dobra prijateljica in naučila jo je govoriti slovensko. Dala ji je tudi ime: Oringa. Izvedela je vse, kar ji je naročil brat in napočil je čas za odhod. Mateja in Oringa sta se dogovorili, da lahko gre Oringa z njo v sedanost, če se bo lepo vedla. Oringa je obljubila, da se ne bo drla in grdo obnašala. Mateja se je spomnila, da Oringe ni vprašala ene stvari: koliko je stara. Vprašala jo je in Oringa ji je odgovorila: 894 noči. Mateja je izračunala dve, skoraj tri leta. Odpotovali sta in med potovanjem v času spet videli čudne vzorce.

Prispeli sta in Oringa je takoj opazila, da je tu vse drugače kot v prazgodovini. Odšli sta do šole in skozi okno je do njiju ravno priletela češnja. Rekla je: Še sreča, da sem letela čez okno in ne v otroška usta! Ko je Oringa to slišala, si je takoj zaželela domov. Malo sta še raziskovali in se slikali za spomin, nato pa je Oringa dejala: Moram domov. Če želiš, lahko še kdaj prideš v prazgodovino.

Oringa in Mateja sta se poslovili in šli do bratovega časovnega stroja. Oringa je odšla v prazgodovino, Mateja pa je bratu dala list z zapiski in se odšla nazaj gugat.

Brina Švener, 5. d

ČUDEŽNO JABOLKO

V sadovnjaku so na jablani rastle lepa jabolka. Vsa so bila lepa, le eno je bilo luknjasto od črvov. Ostala jabolka so se iz njega norčevala in se smejala. Naslednje jutro pa se je jabolko spremenilo v zlato jabolko. Odločilo se je, da zapusti družino. Šlo je po svoji poti v gozd. Tam je srečalo srno. Jokala je. Jabolko jo je vprašalo zakaj joka. Srna ji je povedala, da je izgubila dva mladička. Jabolko si je močno zaželelo, da bi bila družina spet skupaj in je zaprlo oči. Ko ji je odprl je videl, da je družina spet skupaj. Spoznalo je, da ima posebno moč. Odšlo je naprej in srečalo zajčka. Zajček je imel zlomljeno tačko. Jabolko je spet zaprlo oči in si zaželelo, da bi bila zajčkova tačka zdrava. Ko je odprlo oči, je zajček že veselo skakal na okrog. Jabolko je nadaljevalo pot in srečalo ježka. Jež je med potjo izgubil hruško in jo iskal. Jabolko je zaprlo oči in si zaželelo, da bi bil ježek vesel in bi našel hruško. Ko je odprlo oči je ježek že jedel svojo hruško. Jabolko je na koncu gozda videlo zapuščeno hiško. Odločilo se je, da bo tam ostalo in še naprej osrečevalo živali s svojo čudežno močjo.

Taj Koželjnik, 5. d

HRUŠKA BUŠKA REŠI VSO SADJE

Zbudila sem se v skledi za sadje, ki je bila v kuhinji. Pogledala sem okoli sebe in skozi okno videla, kako grdo otroci ravna s hrano. Mečejo jo, igrajo se z njo, jo mešajo z drugimi jedmi. Nikoli si nebi predstavljala, kako to boli če si v njihovih rokah.

Medtem, ko sem razmišljala o tem, je prišla kuharica in vzela posodo ter začela hoditi proti jedilnici. Na srečo sem pravi čas skočila iz nje in stekla do hodnika.

Ko se gledala skozi okno v jedilnico sem sklenila, da si nobeno sadje ne zasluži tega in da bom vso sadje na šoli rešila.

Odšla sem v klet in poiskala sadje ter povedala, da moramo vsi skupaj zbežati. Najprej so mi vsi nasprotovali, ko pa smo vsi šli pogledat, kako otroci ravna s sadjem, pa niso hoteli več ostati.

Za pobeg sem predlagala, da ko preštejem do tri, začnemo bežati. Tako nas nihče ne bo ujel.

Vsi so bili za. Preštela sem do tri in ustvarili smo val sadja. Nihče nas ni ujel.

Ko smo bili že daleč od šole, sem spoznala prijateljico. Bila je pomaranča, ime ji je bilo Manča.

Takoj sva se ujeli in skupaj živeli do konca najinih dni.

Kai Zakeršnik, 5. d

KAKI POTUJE PO SLOVENSKIH MUZEJIH

Nekoč je živel kaki nič ni vedel o Sloveniji. Njegova mater ga je poslala naj si pogleda muzeje v Sloveniji tako je odšel. Najprej je šel v Ljubljanski narodni muzej.

V njem je zagledal piščal. Na tabli pod njej je pisalo, da je naj starejša piščal v Sloveniji bila narejena v prazgodovini, naredil jo je pračlovek. Zagledal je zlato, ogrlice in stare slike.

Nato je odšel v Piran tam je videl potapljaške opreme, ribe, zaklad... Bil je tudi akvarij zanimalo ga je katere ribe in živali so še v Piranu zato je odšel. Videl je morske pse, ribe, meduze, morske zvezde in morske ježke.

Odšel je v Šoštanj v vilo Majer. Bila je galerija in si jo je ogledal. Videl je slike družine, ki je živela v njej in slike, ki so jih naslikali lastniki vile. Šel je v kuhinjo in si postregel makarone z mletim mesom in sok. Potem si je ogledal vaze bile so vseh barv.

Zanimalo ga je usnjarstvo zato je odšel v muzej usnjarstva. Tam je ugotovil, da je bilo črno usnje najpomembnejše. Iz njega so izdelovali čevlje. Od takrat naprej kaki ve vse kaj se je dogajalo v Sloveniji.

Tiara Goltnik, 5. d

LUBENIČINA DRUŽINA PRIHAJA V SLOVENIJO

Lubenice so se dolgočasile v Španiji v mestu Lilo. Zato se se odločile, da se odpravijo na izlet po Sloveniji.

Najprej so se z avtomobilom odpeljali na letališče. Kasneje pa so imeli let za Slovenijo. Za začetek so se odpravili v Postojnsko jamo. Tam so si ogledali kapnike in edinstveno človeško ribico. Vodič jim je povedal še par zanimivosti Postojnske jame.

Nato sta se oče Matej in mama Mateja odločila, da gredo v Koper, Izolo, Piran in Tržaški zaliv. Tam so si ogledovali čolne in se kasneje odšli zabavat na plažo.

Po zabavanju na plaži so se odpravili na vrh Triglava. Po mučni hoji in plezanju so prispeli na vrh. Tam so si ogledali Aljažev stolp in ubčudovali razgled. Odločili so se, da imajo dovolj in da se bodo spustili z vrha ter da se bodo odpravili v Ljubljano.

Prispeli so v Ljubljano, kjer so si ogledali Robov vodnjak ali Vodnjak treh Kranjskih rek. To je najznamenitejši vodnjak v Ljubljani. Dokončali so ga leta 1751.

Iz Ljubljane so se odpravili ogledat mlin na Muri. Za ta mlin ja značilno, da ima oba čolna na vodni površini in ničesar na kopnem. Na večjem brežnem kampu stoji celotna stavba z vsemi mlinskimi napravami. Na njem je tudi nosilec osi za pogonsko kolo. To razlago jim je povedela skrbnica mlina.

Po napornem izletu so se odpravili nazaj v Španijo. Prišli so domov in se kar hitro vsi ulegli ter se pogovarjali kako je Slovenija prečudovita država in se odločili, da bodo z veseljem še kdaj odšli v Slovenijo.

Ajla Plančič, Gaja Skornšek 5. d

MAMA POMARANČA

Mama pomaranča je dobila majhnih pomaranč. Nekega dne so 4 pomaranče odšle v gozd. Mama jim je rekla bodo čim hitreje doma. Ko so se odpravljale domov jih je ujel zloben feferon.

Mamo je začelo skrbeti, kje so njeni otročički zato se je odločila da bo z Timijem odšla vse poiskati. Na poti sta srečala mamo kokos in kokosa Maxa.

Mama kokos je rekla, da je zlobni feferon ugrabil njene 4 male kokose, zato sta jih šla rešit. Mama pomaranča je rekla, da se je njima zgodilo enako. Odšli so, vendar je na pot padlo drevo. Niso mogli okoli, ker je krt skopal tunel pod drevesom. Šli so v tunel da so prišli mimo. Nenadoma je začela padati toča. Skrili so se pod drevo. Ko je toča nehala padati, so zagledali srno. Bežali so, saj bi jih pojedla. Ko so prispeli, so slišali kako otroci govorijo: Izpusti nas! Pohiteli so, da nebi otroci predolgo čakali.

Prišli so do otrok in rekli feferonu naj vse izpusti, če ne mu bo žal. Feferon je rekel: Nikoli, če hočete ključ, me pa ulovite. Ko se je ujel v past, ki so mu jo nastavili, so mu rekli naj da ključ. Dal jim je ključ, da so lahko osvobodili otroke. Zlobni feferon pa je ostal tam, dokler ni prišla borovničeva policija. Če se bo kateri otrok iz družine Kokos ali Pomaranč še kdaj izgubil, bosta obe družini pomagali iskati.

Vito Šumah, 5. d

MAMA POMARANČA in NJENI IZGUBLJENČKI

Nekoč v sušni dobi zemlje je mama pomaranča iskala svoje otroke. In jih ni našla, iskala jih je povsod. Srečala je izsušeno prijateljico Kaki in jo vprašala ,če je videla kje otroke. Kaki ji odvrne da njenih otrok ni videla nikjer a jih naj išče na zahodni plantaži bombaža. Mama pomaranča je odšla vsa izmučena na zahodni del plantaže .Mimo je prišel ja pekoči feferon in zlobno rekel če kaj pogrešaš svoje mini pomarančice. Mama pomaranča odvrne, da išče svoje otroke. Pekoči feferon ji odvrne da on ve kje so njeni otroci, ampak zato mu mora narediti uslugo. Mama pomaranča je za svoje mini pomarančice bila pripravljena storiti vse. pekoči feferon ji ukaže da prisili avokado da mu povrne del njegove vode za namakanje. Mamo pomarančo je bila zelo strah, da bi šla v zelenjavni zapor, če bi to naredila.. Zato je zbrala ves svoj pogum in napela svoje olupke in odšla k avokadu prosit za del vode za namakanje. Ko mama prispe to avokada vidi da se avokado kopa v vodi. avokado začudeno pogleda a imamo pomarančo a saj vidi kako je prestrašeno in da je prišla z neko željo. A

pomaranča avokado prijazno in vljudno nagovori, da jim naj posodi nekaj vode za namakanje pekočega feferona a.. Avokado na začetku sploh ni želel slišati za ta predlog, ko pa mu je mama pomaranče razložila da bo potem dobila svoje mini pomarančike h nazaj na svojo plantažo pomaranč je le ugodil. Ko je feferon dobil vodo za namakanje, je mami pomaranči takoj povedal kje so njene male pomarančike.

Pekoči feferon je mami povedal da so njene pomarančike odšle iskati vodo za namakanje na južni del plantaže. Mama pomarančka je otroke odšla iskati po dolgi poti čez plantažo. Ko je prišla do pomarančik so bile že zelo izčrpane in izsušene. Svoje mame so bile zelo vesela in ji obljubile, da nikoli več ne pojdejo same po plantaži, saj lahko plantaža zelo nevarna. Na koncu se avokado odloči, da je svoj del vode delil z vsemi na celi plantaži in tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Ožbej Sotler, 5.d

AVOKADO V PRETEKLOSTI

Pred davnimi časi, ko še ni bilo človeka in živali na Zemlji je živel avokado in njegova družina. Avokadu je bilo ime Zelenko. Nekega dne je bil v zunaj s prijatelji in so se igrali na gugalnici. Njegov brat Kris je naredil časovni stroj. Zelenka je zelo zanimalo kaj je to. Šel je bližje in pogledal, a ponesreči je pritisnil na gumb in padel v časovni stroj! Bum! Izstrelilo ga je v preteklost!

Prispel je v jamo, kjer so bili jamski ljudje. Najprej jih je gledal in se spraševal kdo so to in kaj delajo. Skrival se je, ker ga je bilo zelo strah, saj so bili pomanjkljivo oblečeni in umazani. Pogovarjali so se zelo čudno, kot: hu, ha, hi... Malo pozneje je prišla do njega pomaranča Sonja. Ustrašil se jo je in hotel je zbežati, ampak...tresk! Zelenko se je spotaknil ob kamen. Sonja mu je dala roko in mu pomagala. Postala sta res dobra prijatelja. Povedala sta si vse o drug drugemu, o prijateljih ,družini...Zelenko je že pogrešal starše in brata. Želel si je, da se bi lahko vrnil nazaj domov.

Čez nekaj časa je Zelenko hotel iti domov. Našel je časovni stroj in potegnil Sonjo za roko in skupaj sta šla v sedanjost. Glej, no glej! Prispela sta točno na sosedovo teraso! Sonja in Zelenko sta bila zelo začudena, kam sta prišla. Soseđa Tina ju je vprašala od kod sta se vzela. Zelenko ji je vse razložil. Tina je rekla da jima bo razkazala mesto. Peljala ju je v kino, trgovino, na sladoled in v muzej. Pokazala jima je tudi tablični telefon in kako se v sedanjosti pogovarjamo. Kar nista mogla verjeti!

Prišel je čas, ko sta hotela iti iz sedanjega sveta. Za spomin so naredili sliko z tabličnim telefonom. Dogovorili so se, da se bodo družili meseca junija leta 2023, saj so postali zelo dobri prijatelji.

Neža Dimec, 5. d

PUSTOLOVŠČINA ANE BANANE IN PAPRIKE MAPRIKE

Na navaden dan, se je prebudila Ana Banana. Položena je bila v stekleni skledi, usedla se je in pogledala okoli. Bila je v jedilnici šole. Skočila je in padla na tla, nekdo jo je hotel pobrati, ampak je hitro ušla. Tekla je in tekla. Ni vedela ničesar o svetu. Odločila se je da bo odšla v naravo. Počasi in pazljivo je hodila do vhodnih vrat. Končno je bila zunaj, videla je drevesa, travo... Hotela se je odpraviti do ceste ampak nato je zagledala kako otroci mečejo hrano skozi okno. Groza, si je mislila.

Pohitela je do ceste in hitro skočila na drugo stran. Ano banano je bilo strah saj je mislila, da bodo drugi njej škodili.

Ko je hodila nekaj časa, je pristala v ulici. Tam so bile velike in male hiše. Ana Banana je videla otroke, ki so se igrali z žogo, skrila se je saj je mislila, da jo bo žoga zadela. Prišla je blizu bogate hiše.

Bila je na velikem griču, ki je bil obdan z gozdom. Zanimalo jo je kako izgleda hiša. Približala se ji je in videla odprto okno. Skočila je v hišo in zagledala družino Bitenc. Ta družina je davnega leta 2010 dobila glavno nagrado na loteriji. Ana banana je ta trenutek zagledala otroka ugrizniti v sadje. Bila je šokirana. Ugotovila je, da se more še bolj paziti. Strah jo je bilo da bi se to lahko zgodilo njej. Bilo je že pozno in družina je odšla spat. Ana Banana ni videla ničesar, samo temo. Počasi se je premikala, da se ne bi poškodovala. Prišla je do kuhinje. Tam so bile različne stvari, ki jih Ana Banana ni poznala. A na mizi je zagledala skodelico s sadjem in zelenjavo. Hitro je skočila na stol, potem pa splezala na

mizo. Hotela je videti če je sama. Iz skodelice je prišla Paprika Maprika. Ana Banana je bila zelo vesela, saj je ugotovila da ni sama. Paprika Maprika je zagledala Ano Banano in pohitela k njej. Paprika Maprika je odprla usta in rekla: »Kako si ti tukaj? Saj sem mislila da sem sama, bodi pazljiva. Družina Bitenc je nevarna. Pojedla je vse moje prijatelje.«

Ana Banana je ostala brez besed. Obe sta hitro stekli iz hiše, po griču, po ulici... Ana Banana se je potila. Paprika Maprika je Ani Banani zaupala njeno skrivnost. Ko je Ana Banana to slišala, je gledala tako, kot da je videla duhove.

Paprika Maprika je vzela dva kamna. Skupaj ju je drgnila in na tleh so se odprla skrivna vrata. Obe sta skočili noter. Ko sta pristali v zemlji sta pogledali naokrog. Videli sta ogromno druge zelenjave in sadja. Bili sta srečni kot še nikoli. Spoznalista nove prijatelje. Ana Banana in Paprika Maprika sta se stisnili močno. Hvaležni sta bili, da sta zdaj v tem varnem prostoru.

Žiga Dobnik, 5. d

VOJNA SADJA IN ZELENJAVE

3. 5. 2022 se je začela vojna med sadjem in zelenjavo. Verjetno se sprašujete zakaj? No pa se vrnimo v preteklost.

Bil je 30. 4. 2022, ko sta se župan lubenica in župan korenček skregala. Kregala sta se o tem kdo je boljši. Župana lubenico je seveda podpiralo sadje, župana korenčka pa zelenjava.

No, pa ste izvedeli zakaj se je rodila vojna. Med vojno sta se župana sestala da bi podpisala konec vojne. V sobi kjer sta se sestala je nekdo spotaknil župana lubenico, ta pa je padel na župana korenčka. Župana korenčka so odpeljali v bolnišnico, vojna pa se je nadaljevala.

Zelenjava je sadje obstreljevala s katapulti, sadje pa je imelo sodobnejše orožje. Imeli so pištole, tanke, zato je sadje zmagovalo.

Bilo je že veliko žrtev. Tistega dne je zelenjava začela zmagovati. Sadje se je skrivalo v skrivnih bunkerjih, kjer so imeli hrano in pijačo. Sadje se je v bunkerjih skrivalo dolgih 2000 let, ko se je končno odločilo oditi nazaj na površje. Tam so z zelenjavo podpisali konec vojne in skupaj so živeli v prijateljstvu.

Anej Vrčkovnik, 5.d

ZMAGOVALNA POMARANČA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela revna gospa. Imela je majhno hišico na robu gozda. Bila je zelo prijazna in veliko živali je prihajalo na njeno dvorišče. Zelo rada je imela tudi rastline. Vsak dan je zalivala svoje cvetlice in vrt. Najraje od vseh pa je imela svoje drevo. To drevo ni bilo navadno drevo ampak je bil pomarančevcevec, na katerem je vsako leto zrastle le ena sama pomaranča.

Nekega dne, je gospa pogledala skozi okno in videla, da se pomaranča premika. Pomaranča je hotela zlesti z drevesa. Gospa jo je hitro pobrala in vzela v naročje. Šele tedaj je opazila, kako je pomaranča velika, debela in težka. Spomnila se je, da je na televiziji videla, da vsako leto, v sosednji vasi, poteka tekmovanje KDO IMA NAJVEČJI SADEŽ? Odločila se je, da se bo prijavila.

Na tekmovanje je prišlo zelo veliko ljudi. Vsak tekmovalec je imel svoje sadje, ki je bilo res veliko. Ampak nobeno se ni kosalo s pomarančo. Zaradi velike pomaranče je gospa na tekmovanju zmagala in usvojila prvo mesto. Za nagrado pa je dobila tisoč eurov.

Ko je prišla domov, je razmišljala, kaj naj naredi z denarjem. Odločila se je, da bo kupila sadovnjak, v katerega bo posadila veliko pomarančevcev. Ko so bila semena v zemlji, jih je dobro zalila. Potem pa je čakala, da bodo semena pognala. Ker ta semena niso bila navadna semena, so po treh urah že začeli poganjati prvi listi. V enem dnevu je bil sadovnjak poln lepih pomarančevcev. Na njih pa so rasle lepe, velike in debele pomaranče, ki so se ponoči spremenile v diamante.

Ker je bila gospa dobra in prijazna s svojimi rastlinami, so ji rastline poplačale dobroto. Od takrat naprej gospa ni bila več revna in je srečno živela s svojimi pomarančami do konca svojih dni.

Martin Krt, Žiga Šumah 5. d